

tar al país d'esplèndides escoles de música, pintura i escultura. Un reduït cenacle d'intellectuals lluita denodadament per a fer penetrar en l'esperit del poble les obres "clàssiques", però... el poble no escolta. I l'estudiant, el jovent, estima l'art, però un art senzill, a l'abast de la seva espiritualitat, ingènuament bucòlic i sensual. Les cançons

dels estudiants universitaris semblen un xic cançons de bressol...

En síntesi: Habilitat per a les formes primitives de l'art. Incapacitat creadora per a les formes complicades. Incomprensió per a les formes abstractes.

La discreció en el periodisme

pel

Dr. LL. THOMASA DE SUBIRÁ

ENS desplauria de fixar un concepte que en realitat no passés d'ésser una simple apreciació personal després de concebre'l com un deure d'exquisida delicadesa, de piadosa compassió i de sana prudència, de tots els obligats a informar en públic sobre la dissort d'una persona o d'una família.

Sovint hem vist ressenyar en molts periòdics la tragèdia íntima que contrista una família per motiu de malaltia i extralimitar-se el cronista, en llur informació, amb el diagnòstic del procés que flagella el pobre pacient.

Hem de creure que el fet de llançar als quatre vents la dolença de l'amic, no és benifet per a ell ni per a ningú.

Ens referim principalment, al grup de malalties inguaribles, el sol nomenament de les quals se'n deriva la ruïna del cos i l'apagament de l'esperit, ço és, de les dues determinants de la vida íntegra de l'home.

Per al malalt que resta en el clos d'una alcova posant a prova totes les defenses del seu organisme per a surar victoriós de la lluita contra la intrmissió d'una malura, no dubtem que la idea fixa més preeminent que furga pel seu cervell, que un dels cobejats anhels que esclavitzen la seva estoica serenitat, a l'extrem de conduir-lo sovint a intemperàncies funestes per a la normal evolució de la malaltia i que en són altres tantes extralimitacions del regisme prescrit pel metge, és el guariment de llur procés patològic i l'ànsia de poder presentar-se davant el cercle de les seves amistats amb la gallardia de l'aguerrit triomfa-

dor de mil vicissituds i amb la fortitud rehabilitadora de l'home lliure de tota tara, i no, com el vençut xacrós, digne de la commiseració acollidora de l'amic, gairebé sempre més propens a compadir que admirar.

Quin aplanament moral no ha d'experimentar el malalt en veure's considerat una deixalla de la societat, a l'ensens que aquesta li mostra en lletres de motllo i amb tota la seva cruesa, com verònica depriment, la nova del seu estat hemiplègic. cancerós, cardíac o tuberculós!; malalties que indefectiblement porten la patent d'inguaribilitat i de la caducidad progressiva de la seva energia física, del seu llumenament intel·lectual i de la fortitud del seu esperit; estats que inspiren al públic, més que el desig del guariment, la compassió del caigut.

El criteri de les multituds és tan voluble com subtil és el seu poder de suggestió.

La vehemència, l'habilitat i la fantasia, posades al servei de la premsa en la divulgació d'una notícia, en la relació d'un fet, en el desenrotllament d'una idea, en l'esbós d'una orientació o en sentar una conclusió, suposen una tàctica molt a propòsit per a hiperexcitar a les multituds ingènues i intemperants, en relació directa al grau d'inhibició de llur facultat reflexiva.

I malgrat de revelar aquest fenomen un estat de morbositat colectiva, no deixa d'influir paradoxalment la ruta determinant de greus qüestions socials que haurien de restar al marge de tota influència objectiva. Recordem-nos, encara, del cas Asuero com exemple trist, però colpidor.